

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: G. Q. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence, Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČ 45768676, se sídlem v Praze, Kovářská 939/4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2016, č.j. OAM-14/LE-LE05-LE23-PS-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2016, č.j. OAM-14/LE-LE05-LE23-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, ve smyslu ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 28.5.2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že k zajištění je možno přistoupit pouze v případě, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný však vůbec nezvažoval alternativy k zajištění, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášené místo pobytu. Žalovaný zmiňuje pouze skutečnosti, které svědčí v neprospěch žalobce. Žalovaný žalobce nevyslechl a omezil se pouze na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění. Ačkoliv žalobce nemá stálou adresu a prostředky k pokrytí nákladů spojených s pobytem, mohl by pobývat

v otevřeném pobytovém středisku po celé řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále namítl, že zbavení osobní svobody na 110 dní je nepřiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný automaticky uložil téměř maximální dobu zajištění v délce 120 dnů, aniž by vzal do úvahy, že může rozhodovat kratší dobu. Žalovaný překročil meze správního uvážení, neboť nebezpečí pro veřejný pořádek dovedl žalovaný pouze z dokumentace k zajištění za účelem správního vyhoštění, nikoliv z vlastních zjištění. Nelegální pobyt a nerespektování uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění však nemůže být dostatečným důvodem k zajištění. Nelegální pobyt žalobce tak nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak požaduje současná judikatura. Tvzení žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána účelově považuje žalobce za nepodloženou, neboť nebyl proveden azylový pohovor a zjištěna individuální situace žalobce. Dále měl žalobce za to, že jeho zajištění je i v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a směrnicí UNHCR o zajištění. Závěrem konstatoval, že rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu účelově podána, neboť o mezinárodní ochranu požádal až k okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění a svého umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky, ale žalobce vědomě pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a je zde reálná obava, že bude nadále průběh správního řízení ztěžovat. Doba zajištění v délce 110 dnů je přiměřená, nebo kromě jiného je třeba poukázat na to, že žalobce nedisponuje platným cestovním pasem. Konkrétní alternativy k zajištění byly žalovaným zvažovány na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný dospěl k závěru, že žádné z alternativních opatření by nebylo účinné. Žalovaný je povinen o zajištění rozhodnout do 5 dnů, a proto je zřejmé, že musí vycházet převážně z materiálů policie o zajištění cizince.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvá rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlídnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 2006 legálně, následně však v období od 10.9.2015 nelegálně, a to bez platného víza či povolení k pobytu. Dne 23.12.2015 bylo vůči žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPU-2411681-21/ČJ-2015-040026-SV, a to na dobu 1 rok. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12.2.2016 uvedl, že do České republiky odjel za účelem podnikání. Uvedl, že není ve Vietnamu nic, co by mu hrozilo, kdyby se tam vrátil. O mezinárodní ochranu nikdy nežádal. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, ani osobu, ke které by měl vyživovací povinnost, nemá zde žádné stabilní ekonomické, rodinné či společenské vazby. Nemá žádné finanční prostředky ani žádný majetek, nepobírá sociální dávky ani důchod, není zdravotně pojištěn. Žalobcův zdravotní stav je dobrý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že chce zůstat v České republice, protože se mu zde lépe žije.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda zde jsou důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že žalobce na území České republiky nemá žádnou adresu pobytu a přes uložené správní vyhoštění z území České republiky nevycestoval. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje.

Soud podobně jako žalovaný vycházel při svých úvahách z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o

správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.

Soud má za to, že v daném případě je uvedený právní názor aplikovatelný i na případ žalobce, neboť ten se dopustil opakovaně protiprávního jednání, a to nelegálním pobytem i nerespektováním správního rozhodnutí o vyhoštění, čímž vyjádřil svoji neúctu k právnímu řádu České republiky a je u něj důvodná obava, že by se správním orgánem nespolupracoval a řízení o udělení mezinárodní ochrany mařil.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit. Tu nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval, ačkoli si byl povinností z těchto rozhodnutí pro něj plynoucích vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno ani předchozím déletrvajícím legálním pobytem. O účelovosti podané žádosti o

mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal po několikaletém pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí.

Žalobce deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá a nepovažoval za nutné ani se oficiálně přihlásit k pobytu na adrese svého bydliště. Je tak zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21.5.2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. března 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová